

Een leerling aanraken. Het is een lastige. Vooral voor een mannelijke leerkracht. Een juf kan een kind op schoot nemen, knuffelen of door de haren aaien. Voor een meester is dat not done. Voor dat je het weet sta je met een zwart balkje over je ogen in de krant.

Na het lezen van het boek Pedagogisch Contact van Simone Mark ontdekte ik dat er een grote nuance zit in het denken over contact met leerlingen. Het boek bracht veel bij mij teweeg. Twijfel, maar ook handelen. Nadenken, en bewustwording weer onderbewust maken. Dat gebeurde na Zoë, Justin en de bal.

Zoë, Justin en de bal

Ik heb Playing for Success met kinderen van groep 8 van het Speciaal Onderwijs. Fijne kinderen die we inmiddels goed kennen. Ze komen graag bij ons.

Een kwetsbare groep.

Gisterenochtend deden we balspel met 8 ballen. Zoë behoorde bij de groep die ballen op het veld in het stadion moest wegschieten. De anderen moesten zo snel mogelijk een van de ballen pakken.

Op een gegeven moment rolt er een bal terug in de richting van Zoë. Justin holt er achter aan om hem te pakken. Op het moment dat hij de bal wil pakken, rolt de bal voor de voeten van Zoë. Zij geeft de bal een schop waardoor Justin de bal niet kan pakken en hij af is.

We besluiten dat het een 'let' is en dat het spelletje over gespeeld moet worden. We kijken even aan wat er gebeurt met de kinderen.

Dan roept Justin: "Klotekind !!"

Zoë reageert heftig. Ze begint te gillen en rent weg, het stadion uit de parkeerplaats op. Ik zeg niets en wandel rustig achter haar aan. Ruim honderd meter verderop kijkt Zoë om en ze ziet mij rustig kuieren met mijn handen in mijn zakken.

Zoë zakt ineem op de grond, doet haar hoofd tussen haar knieën en slaat haar handen om haar hoofd.

Ik kuier rustig door.

Als ik bij haar kom, ga ik naast haar zitten op de straat.

Zoë snikt.

Ik zeg niks.

Zo zitten we een tijdje naast elkaar.

Ik sla mijn arm zachtjes om haar schouders.

"Hij zei 'klotekind' ", snikt Zoë dan.

Ik zeg nog steeds niks.

"En mijn vader en moeder waren vanochtend ook al kwaad op me."

"Ze waren kwaad?", herhaal ik haar zin.

"Ze vinden dat ik nooit wat goed doe en nou zegt Justin ook nog eens dat ik een klotekind ben."

Zoë huilt nu luid.

"Als ik een bal voor mijn voeten krijg heb ik ook altijd zin om er een knal tegen te geven", zeg ik.

Zoë kijkt mij aan.

"Ik snap wel dat je dat deed", zeg ik.

Ik haal mijn arm van haar schouders.

Het is even stil.

"Hoe vond Justin het dat jij de bal wegschopte?"

"Ik denk niet leuk."

"Wat wil je nu?", vraag ik Zoë.

“Terug naar het lokaal”, zegt ze.

En we wandelen terug naar het lokaal.

Ik geef Zoë een kop warme chocolademelk en laat haar voor het raam naar het spel in het stadion kijken.

Even later komt de groep boven.

Ik vraag Justin wat er gebeurd is.

Hij vertelt het hele verhaal.

“Jullie voelen je er allebei niet prettig bij”, zeg ik, “wat zullen we doen?”

“Sorry zeggen”, fluistert Justin.

“Ik denk dat Zoë ook nog wel wat wil zeggen”, fluister ik terug.

Samen gaan we bij Zoë zitten.

“Sorry”, zegt Justin zachtjes.

“Ik ook sorry”, antwoordt Zoë.

Die arm om Zoë haar schouders zou ik vroeger nooit gedaan hebben. Ik had een week daarvoor het boek Pedagogisch Contact van Simone Mark gelezen – het komt er vast door – en deed ik het dus wel. Achteraf was ik er verbaasd over. Heb er veel over nagedacht. Ik denk dat het belangrijk hierin is dat Zoë en ik elkaar goed kennen. Het mooiste moment vind ik zelf het moment dat ik de arm weer weghaal bij Zoë. Daarna kwam de oplossing. Achteraf heb ik het gevoel dat ik dat niet bewust deed. Ik weet niet hoe Zoë het ervaren heeft. Dat moet ik haar toch eens vragen.

Twee dagen later gingen we met de kinderen van PFS naar de wedstrijd van Almere City FC. Zoë kwam met haar vader. Bij de poort van het stadion stormt ze op me af.

“Robert!!”, schreeuwt ze lachend.

Het zit wel goed. Maar ik vond het hele gebeuren die vrijdagochtend achteraf wel erg spannend. Heb ik wel het goede gedaan? Het voelt voor mij wel zo.

Nu denk ik dat ik niet teveel over aanraken moet nadenken. Ik weet niet of het een beredeneerde actie moet zijn. Ik denk van niet. Ik wil niet gaan denken... ‘nu moet ik het kind aanraken’. Het moet goed voelen - zoals Simone Mark schrijft... ook in de beleving van het kind.

Een week na dit gebeuren kwam Zoë een half uur voor de les mijn lokaal in. We begroetten elkaar en ze liep naar ons kantoor naar het whiteboard, waar we onze plannings op schrijven. Ik liet haar begaan. Dit schreef ze op het bord:

